

PŘED DVANÁCTI LETY

Výpověď: Finn McQuaid

Datum: 15. 3. 2006

Čas: 03.45

Místo: Fonches

Vraceli jsme se z lyžování v Megève. Rozhodl jsem se, že Laylu překvapím a cestou se stavíme v Paříži, protože tam ještě nikdy nebyla. Dali jsme si večer v restauraci poblíž katedrály Notre-Dame a pak jsme se prošli kolem Seiny. Mohli jsme tam přespat - přál bych si, abychom to udělali, ale nemohli jsme se dočkat, až budeme doma, v našem domku v St. Mary's v Devonu.

Z Paříže jsme odjížděli určitě někdy okolo půlnoci. Asi po hodině a půl jízdy jsem chtěl zastavit na záchod, a tak jsem sjel z dálnice na odpočívadlo u Fonches. Není tam benzinka, nedá se tam nic koupit, ale věděl jsem, že tam jsou záchody, protože jsem se tam už na dřívějších cestách do Megève stavoval. Odpočívadlo bylo opuštěné až na jedno auto, o kterém jsem vám už říkal, že bylo zaparkované přímo u záchodů. Na

parkovišti pro kamiony byly myslím dva, určitě aspoň dva, protože jeden jsem viděl odjíždět a pak ten, s jehož řidičem jsme později mluvili.

V autě se převalovala prázdná lahev od vody, a protože jsme cestou z Megève svačili, projel jsem kolem záchodů až na druhou stranu parkoviště, kde byl koš, abych tam ty odpadky vyhodil. Já - měl jsem prostě zastavit u záchodů a ke koši dojít. Kdybych to udělal, byl bych blíž. Měl jsem být blíž.

Layla spala - usnula hned, jak jsme najeli na dálnici. Nechtěl jsem ji budit, a tak jsem chvíli jen tak seděl a trochu odpočíval. Vzbudila se, když jsem začal sbírat obaly na vyhození. Na záchod jít nechtěla. Řekla, že půjde radši až na nějaké pořádné benzince. Vystoupil jsem z auta a řekl jí, ať za mnou zamkne, protože mi bylo nepříjemné ji tam v té tmě jen tak nechat. Layla nesnáší tmu, víte.

Když jsem přišel k toaletám, zrovna z nich vycházel nějaký muž a asi o minutu později jsem slyšel odjíždět auto. Byl menší než já, asi něco přes sto osmdesát? Myslím, že byl tmavovlasý a určitě měl vousy. Na záchodě jsem to odbyl rychle, protože jsem se tam necítil dobře. Měl jsem pocit, jako by mě někdo sledoval. Možná proto, že jedna z kabiněk byla zavřená.

Když jsem se vracel k autu, uslyšel jsem nastartovat kamion a pak jsem se díval, jak vyjíždí na dálnici. Jel rychle, jako by spěchal,

ale upřímně jsem nad tím nijak nedumal. V dálce jsem viděl siluetu našeho auta. Bylo tu teď jediné, to druhé auto, které parkovalo přímo u záchodů, už odjelo. Až když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že Layla v autě není. Myslel jsem si, že asi změnila názor a přeci jen si šla odskočit. Pamatuju si, jak jsem se ohlédl, protože jsem si byl jistý, že poběží za mnou - to místo by ji určitě děsilo stejně jako mě. Jenže tam nebyla, a tak jsem si sedl do auta a čekal. Temnota okolo se mi ale dostávala pod kůži, a tak jsem nastartoval a přejel k záchodům, kde bylo aspoň trochu světla, aby Layla nemusela chodit tak daleko.

Už po pár minutách jsem se o ni začal bát. Bylo divné, že se ještě neobjevila, a tak jsem vystoupil z auta a došel na dámy, abych se po ní podíval. Byly tam tři kabinky, dvě prázdné, ale ta poslední měla zavřené dveře, takže jsem předpokládal, že je Layla tam. Zavolal jsem na ni, ale nikdo neodpověděl. Vzal jsem za kliku a otevřel. Šlo to snadno. Layla tam nebyla, a tak jsem vyběhl ven a začal ji volat. Napadlo mě, že když jsem odešel, vystoupila, aby si trochu protáhla nohy a nadýchala se čerstvého vzduchu. Ale už v tu chvíli, kdy mě to napadlo, jsem věděl, že by nikam nešla, ne v noci, ne v té černočerné tmě, protože jak už jsem říkal, nesnášela tmu.

Oběhl jsem záchodky, kdyby byla náhodou za nimi. Když jsem ji tam nenašel, vzal jsem

si z kufru auta baterku a začal ji hledat po celém odpočívadle. Na parkovišti pro nákladáky stál pořád jeden kamion, tak jsem k němu došel a zavolal na řidiče, protože jsem doufal, že mi pomůže s hledáním. V kabině ale nikdo nebyl, a když jsem zabušil na dveře, nikdo se neozval. Předpokládal jsem, že řidič nejspíš spí vzadu. Zkoušel jsem zabouchat i tam, ale nikdo mi neotevřel. Když jsem pak vytáhl mobil a zjistil, že nemám signál, nevěděl jsem, co dělat. Nechtěl jsem odjet, kdyby Layla někde upadla a byla zraněná, jenže mi bylo jasné, že jen ve světle baterky ji nenajdu. Vrátil jsem se proto do auta a co nejrychleji dojel na nejbližší benzinku. Tam jsem vběhl dovnitř a volal o pomoc. Chvilí trvalo, než se mi podařilo vysvětlit, co se stalo, protože francouzsky moc neumím. Nakonec to ale pochopili a zavolali místní policii. A pak už jste přijeli vy s velmi dobrou angličtinou. Vzali jste mě zpátky na odpočívadlo a pomohli s hledáním Layly, protože jsem ji strašně moc chtěl najít.

Takové prohlášení jsem učinil na policejní stanici někde poblíž dálnice A1 ve Francii. Byla to pravda. Ale ne tak docela.